

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1565/23
4.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Јуришић, адвокат из Зрењанина, Јеврејска 3а, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Лукић, адвокат из Београда, Станоја Главаша 1а и ВВ из ..., чији је пуномоћник Жељко Пецињачки, адвокат из Београда, Земун, Првوماјска 116, ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалбама тужиле и тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 2531/17 од 28.3.2022. године, у седници већа одржаној дана 4.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ВВ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2531/17 од 28.3.2022. године у првом ставу изреке у односу на туженог ВВ.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2531/17 од 28.3.2022. године у првом ставу изреке у односу на туженог ББ, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да према туженом ББ уговор о купопродаји непокретности ОПУ: 2640-2015 од 22.10.2015. године закључен између туженог ББ из ... – продавца, са једне стране и туженог ВВ из ... – купца, са друге стране, оверен и солемнизован пред Јавним бележником ... из Београда под ОПУ: 2640-2015, а којим уговором је тужени ББ продао, а тужени ВВ купио непокретности изграђене без одобрења за градњу на адреси ... у ..., и то: породичне стамбене зграде, бр. зг. 2, површине у основи 204 м², од чега се 126 м² налази на кат. Парц. ... ЛН ... КО ..., а 64 м² на кат. Парц...., ЛН ... КО ..., 12 м² на кат. Парц. ... ЛН ... КО ... и 2 м² на кат. Парц.... ЛН ... КО ... и стамбено – пословне зграде бр. зг. 1 површине у основи 119 м², од чега се 54 м² налази на кат. Парц.... ЛН ..., ЛН ... КО ..., нема правно дејство у односу на тужилу АА из ..., а ради намирања потраживања тужиле према туженом ББ по правноснажној пресуди Вишег суда у Зрењанину П 15/14 од 13.3.2015. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 953/15 од 1.10.2015. године, што би тужени ББ био дужни трпети, те трпети забележбу постојања ове пресуде у СКН – листовима непокретности бр. ..., ..., ... и ... КО ...

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у другом ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2531/17 од 28.3.2022. године у односу на туженог ББ па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужиља АА из ... да туженом ББ из ... на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 263.400,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у другом ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2531/17 од 28.3.2022. године у односу на туженог ВВ па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ВВ из ... да тужиљи АА из ... на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 288.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате у року од 15 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужиље и тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првим ставом изреке побијане пресуде утврђено је да уговор о купопродаји непокретности ОПУ: 2640-2015 од 22.10.2015. године закључен између туженог ББ из ... – продавца, са једне стране и туженог ВВ из ... – купца, са друге стране, оверен и солемнизован пред Јавним бележником ... из Београда под ОПУ: 2640-2015, а којим уговором је тужени ББ продао, а тужени ВВ купио непокретност изграђене без одобрења за градњу на адреси ... у ... и то: породичне стамбене зграде, бр. зг. 2, површине у основи 204 м², од чега се 126 м² налази на кат. Парц. ... ЛН ... КО ..., а 64 м² на кат. Парц. ..., ЛН ... КО ..., 12 м² на кат. Парц. ... ЛН ... КО ... и 2 м² на кат. Парц. ... ЛН ... КО ... и стамбено – пословне зграде бр. зг. 1 површине у основу 119 м², од чега се 54 м² налази на кат. Парц. ... ЛН ..., ЛН ... КО ..., нема правно дејство у односу на тужиљу АА из ..., а ради намирења потраживања тужиље према туженом ББ по правноснажној пресуди Вишег суда у Зрењанину П 15/14 од 13.3.2015. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 953/15 од 1.10.2015. године, што су тужени дужни трпети те трпети забележбу постојања ове пресуде у СКН – листовима непокретности бр. ..., ..., ... и ... КО ... Другим ставом изреке обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 369.150,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Благовремено изјављеним жалбама из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11 ... 18/20) тужени су лично и преко пуномоћника првостепену пресуду побијали у целисти, а тужиља решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке због битних повреда одредаба парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка су тражили.

Испитујући правилност побијане пресуде сагласно овлашћењима прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да су изјављене жалбе делимично основане.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности на основу члана 386 став 3 истог закона, а изрека побијане пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати непротивречни и потпуни разлози о битним чињеницама који су у складу са садржином изведених доказа, тако да се оне неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ – продавац је са туженим ВВ – купцем дана 22.10.2015. године закључио уговор о купопродаји непокретности изграђене без одобрења за градњу у ... у ... и то породичне стамбене зграде бр. 2 површине у основу 204 м², од чега се 126 м² налази на кат. Парц.... ЛН ... КО ..., а 64 м² на кат. Парц. ..., ЛН ... КО ..., 12 м² на кат. Парц. ... ЛН ... КО ... и 2 м² на кат. Парц. ... ЛН ... КО ... и стамбено – пословне зграде бр. 1 површине у основу 119 м², од чега се 54 м² налази на кат. Парц. ... ЛН..., ЛН ... КО ..., а 57 м² на кат. Парц. ... ЛН ... КО ... и 8 м² на кат. Парц.... ЛН ... КО ..., за купопродајну цену од 5.000.000,00 динара. Чланом 2 уговора констатовано је да тужени ВВ - купац исплаћује туженом ББ - продавцу купопродајну цену, тако што се дуг и обавеза туженог ББ - продавца према ВВ у висини од 50.000 ДЕМ настао 30.6.1998. године претвара и конвертује у купопродајну цену од 5.000.000,00 динара. Уговор је оверен дана 22.10.2015. године од стране Јавног бележника ... у Београду под бројем ОПУ: 2640-2015.

Правноснажном пресудом Вишег суда у Зрењанину 2П 15/14 од 13.3.2015. године, тужени ББ обавезан је да тужилица АА исплати износ од 4.537.167,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, као и износ од 41.464 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС важећем на дан плаћања. Из образложења наведене пресуде произлази да је ради обезбеђења уговора о кредиту чији је корисник била предузетничка радња у власништву туженог дана 24.9.2004. године конституисано заложно право на непокретности чији је власник тужилица, па је с обзиром да тужени - корисник кредита исти није отплаћивао дана 27.3.2009. године одређено извршење ради наплате продајом непокретности заложног дужника, те је тужилица да би спречила продају заложене непокретности у периоду од 24.2.2010. до 26.10.2010. године sukcesивно вршила уплате у корист даваоца кредита уместо туженог и тако платила укупан износ од 4.537.167,00 динара на који начин је извршила обавезу туженог коју је он преузео закључењем уговора о кредиту од 3.9.2004. године, због чега је и обавезана на накнаду наведеног износа. Преостали износ досуђен наведеном првостепеном пресудом од 41.464 евра тужени је обавезан да врати тужилици с обзиром да је током 2002. године у више наврата узимао од тужилице новчане суме на зајам, а што је потврдио потписивањем признанице па како зајам није вратио у уговореном року од 6 месеци, обавезан је на повраћај истог. Наведена пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 953/15 од 1.10.2015. године, а пресудом Врховног касационог суда Рев 429/16 од 14.6.2017. године одбијена је као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против наведене пресуде.

Према уверењу РГЗ СКН Палилула од 26.6.2019. године потврђено је да је приликом формирања катастра на кат.парц. ... КО ... уписан објекат под редним бројем 2 – породична стамбена зграда – део, нема одобрење за градњу, са уписом држаоца у

корист ББ из ... са уделом 1/1, те да је решењем СКН Палилула од 26.10.2015. године извршена промена носиоца права државине на објекту број 2 тако да је са досадашњег држаоца ББ са уделом 1/1 уписан ВВ из ... са уделом 1/1, без промене.

Према исказу тужиље саслушане у својству парничне странке, произлази да је 2002. године упознала туженог ББ и да су тужила и њен супруг 2004. године из пријатељских разлога пристали да дају гаранцију (хипотека на кућу) за кредит туженог ББ у висини од 100.000 евра, јер је рекао да има станове у Београду и да ће он све то да врати. Тужени ББ није измирио дуг по основу кредита који је добио од Фонда за развој и због тога је кућа на којој је конституисана хипотека била на продаји од 2010. године, али је тужила успевала да одложи продају али је ипак иста продата и тужила је са супругом и троје деце исељена. Тужила туженог ВВ не познаје, али јој познато да су тужени другари и да су из Босне. Тужени ББ је обећавао да ће тужили вратити дуг (новац који је она платила на име испуњења његове уговорне обавезе из уговора о кредиту, као и примљени зајам), али то није учинио због чега је тужила овај спор покренула после годину дана од дана када је сазнала да је исти отуђио своје непокретности. Извршни поступак није покренула стога што је тужени ББ отуђио све непокретности.

Према исказу туженог ББ саслушаног у својству парничне странке произилази да дуго познаје тужилу и њеног супруга ГГ, да су раније били у некој врсти пословне сарадње поводом изградње млина. Тачно је да је од тужиље позајмио 41.000 евра и знао је да је донета пресуда Вишег суда у Зрењанину којом је обавезан да тај износ тужили врати. Туженом ВВ дуговао је исто 305.000 евра, као и неки износ у ДМ и то све на име заједничког улагања према уговору који је са њим закључио 1998. године и анекса уговора из 2004. године због чега је и закључио предметни уговор о купопродаји непокретности којим је пренео туженом ВВ право власништва по цени од 5.000.000,00 динара, иако на тај начин није у целости измирио дуг који према њему има.

Према исказу туженог ВВ саслушаног у својству парничне странке произилази да туженог ББ одавно познаје, обојица су из ... и још 1998. године тужени ББ му је предложио да заједно учествују у градњи, тако што би ББ обезбедио плац и сносио трошкове легализације, због чега је тужени ВВ позјамио ББ 1998. године износ од 30.000 ДМ, а затим 2001. године још 40.000 ДМ. Међутим, након 2003. године градња је стала, није било улагања од стране тужених, а тужени ВВ је често одлазио у иностранство, па је у пеириоду од 2010. до 2012. године дао ББ још 315.000 евра јер му је ББ тај износ тражио како би завршио градњу. Како је тужени ББ туженом ВВ од наведеног дуга вратио само 10.000 евра, а градња није била завршена тужени ВВ предложио је да му тужени ББ пребаци своју непокретност, јер му је у том тренутку дуговао много пара. Тужени ВВ чуо је да тужени ББ био дужан неким људима, али није знао ништа о томе и ББ му о томе није ништа говорио. Уговорена је купопродајна цена од 5.000.000,00 динара који износ представља конвертовани дуг од 50.000 ДМ у евре, али не по званичном курсу, већ по међусобном интерном договору. Укупан дуг туженог ББ према туженом ВВ износио је 305.000 евра и 50.000 немачких марака. Тужени ВВ није знао за судске поступке које је тужени ББ имао са тужилком. Непокретност која је предмет уговора о купопродаји користи искључиво тужени ВВ, а не и тужени ББ, а њихови међусобни односи су везани за легализацију предметне непокретности.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом чланова 280 став 1, 281 став 1, 283 став 1 и 284 Закона о облигационим односима, првостепени суд је оценио да су тужени закључењем уговора о купопродаји непокретности од 22.10.2015. године, након што је пресуда Вишег суда у Зрењанину П 15/14 од 13.3.2015. године дана 1.10.2015. године постала правноснажна и дана 21.10.2015. године извршна, онемогућили тужиљу да наплати своја потраживања утврђена наведеном правноснажном пресудом, за коју су знали да постоји. Првостепени суд није прихватио исказ тужених у делу у којем су навели да је предметни уговор о купопродаји непокретности закључен ради намирања дуговања туженог ББ према туженом ВВ у износу од 305.000 евра, стога што тужени ББ током овог поступка наведену чињеницу није истицао у одговору на тужбу, као ни тужени ВВ, већ је прихватио само исказ у делу да је постојало дуговање од 50.000 ДМ. Такође је закључио да је туженом ВВ свакако могло бити познато да закључењем предметног уговора о купопродаји наноси штету тужиљи, као повериоцу, јер је сам изјавио да првотуженог одавно познаје и да су обојица из ... Како је тужени тврдњу о наводном дугу ББ према ВВ изнео тек у завршној фази овог поступка, првостепени суд је одбио да изведе доказе који су на ове околности предложени након закључења припремног рочишта због преклузије у предлагању нових доказа, будући да су наведене чињенице свакако биле туженима познате у тренутку пријема тужбе. Такође је узео у обзир да је предметна непокретност која је предмет уговора о купопродаји продата за 5.000.000,00 динара, иако се ради о купопродаји 12 станова, а посебно имајући у виду да је наведени износ од 5.000.000,00 динара добијен тако што је износ од 50.000 ДМ конвертован у евре, односно у динаре, и да је тако купопродајна цена уговорена по интерном договору, а не по званичном курсу и да није логично да тужени закључују предметни уговор о купопродаји ради регулисања дуга који је настао 1998. године, дакле 17 година након учињене позајмице.

Према оцени другостепеног суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку у потврђујућем делу, дао разлоге које у целости прихвата и другостепени суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку, на исте упућује.

Противно жалбеним наводима тужених, чињенично стање је доказима изведеним сходно члану 7 став 1 и члану 228 у вези са чланом 229 став 2 Закона о парничном поступку правилно и потпуно утврђено, а утврђене чињенице недвосмислено произлазе из изведених доказа – јавних и приватних исправа и исказа парничних странака, па је изведени закључак првостепеног суда о битним чињеницама за примену материјалног права резултат правилне примене одредбе члана 8 Закона о парничном поступку, с обзиром да обухвата све одлучне чињенице за доношење одлуке о постављеном захтеву, а наводима жалбе исти се не доводи у сумњу.

Према општим правилима прописаним чланом 280 Закона о облигационим односима, сваки поверилац чије је потраживање доспело за исплату и без обзира када је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету поверилаца (став 1). Сматра да се да је правна радња предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериоачевог потраживања (став 2). Под правном радњом подразумева се и пропуштање због кога је дужник изгубио какво материјално право или којим је за њега настала каква материјална обавеза (став 3).

Посебни услови побијања теретних дужникових правних радњи прописани су чланом 281 Закона о облигационим односима према коме се теретно располагање може побијати ако је у време располагања дужник знао или је могао знати да предузетим располагањем наноси штету својим повериоцима и ако је трећем лицу са којим је или у чију корист правна радње предузета то било познато или је могло бити познато (став 1).

Из цитираних законских одредаба произлази да право побијања дужникових правних радњи представља уређен поступак заштите интереса поверилаца у случајевима када дужник отуђењем сопствене имовине наноси штету својим повериоцима која се огледа у немогућности или смањеној могућности намирења његових потраживања. У конкретном случају, несумњиво је утврђено да је у време закључења побијаног уговора о купопродаји постојало доспело новчано потраживање тужиље према дужнику (туженом ББ), будући да је судски поступак ради његовог намирења био окончан правноснажном и извршном пресудом у корист тужиље, тако да је правилан закључак првостепеног суда да је општи услов постојања доспелог потраживања на страни тужиље испуњен. Правилно је првостепени суд оценио постојање и другог општег услова – да је закључење предметног уговора између тужених предузето на штету поверилаца, будући да током првостепеног поступка није доказано да у имовини дужника (туженог ББ) има довољно средстава за испуњење тужиљиног потраживања. Терет тврдњи и доказа да дужник има имовину из које се може намирити потраживање је на истог, а током овог поступка нити је истицана чињеница да постоји друга имовина из које би се тужиља могла намирити, нити је иста доказана. За испуњење тог услова није нужно да је поверилац – тужиља претходно безуспешно водила поступак извршења против непосредног дужника у циљу наплате свог потраживања. Полазећи од чињенице да је предмет уговора о купопродаји који тужиља побија стамбена зграда са 12 станова и да током првостепеног поступка није пружен доказ да тужиљин дужник – тужени ББ поседује било какву другу имовину, правилно је првостепени суд оценио да је закључење уговора о купопродаји између тужених предузето на штету поверилаца.

Неосновано се жалбом туженог ВВ оспорава закључак првостепеног суда да је тужени ВВ знао за постојање потраживања тужиље према туженом ББ у време закључења предметног уговора о купопродаји, тврдњом да он то није знао, нити могао знати, јер ради у иностранству и само повремено долази у Србију и да контакт са туженим ББ има само поводом легализације објекта.

Супротно жалбеним наводима првостепени суд је на основу изведених доказа извео правилан закључак да се у конкретном случају испуњени и посебни услови за побијање теретног располагања у погледу туженог ВВ - лица у чију корист је правна радња предузета, односно да је туженом ВВ било познато или могло бити познато да тужени ББ закључењем предметног уговора о купопродаји, наноси штету својим повериоцима. Тужени ВВ је потврдио у свом исказу да је чуо да је тужени ББ био дужан неким људима, такође је прихватио закључење предметног правног посла којим је стекао право својине на згради са 12 станова која се налази у Београду, у Крњачи, нелегализованој, али по цени од 5.000.000,00 динара, а коју цену није ни исплатио већ је чланом 2 побијаног уговора констатовано да тужени ВВ - купац исплаћује туженом ББ - продавцу купопродајну цену, тако што се дуг и обавеза туженог ББ – продавца

према ВВ у висини од 50.000 ДЕМ настао 30.6.1998. године, претвара и конвертује у купопродајну цену од 5.000.000,00 динара. Наведене околности под којима је закључен предметни уговор - уговорена ниска цена за 12 станова, привилегован курс претварања дугујућег износа од 50.000 ДЕМ у динаре (према званичном курсу то би био упола мањи износ), да су туженом ВВ биле познате тешке имовинске прилике туженог ББ – да дугује многим, да ни њему није вратио дуг из 1998. године, а осим тога, да се таквим располагањем уместо исплате цене намирује застарело потраживање (зајам из 1998. године), говоре у прилог закључку да би наведене околности код човека просечне пажње изазвале сумњу да саговорач - тужени ББ закључењем таквог правног посла под таквим погодним условима за туженог ВВ (ниска цена испод тржишне, испуњење застареле обавезе) намерава да оштети своје повериоце. Осим тога, закон не захтева изричито да је саговорач дужника – тужени ВВ имао поуздана и несумњива сазнања стечена провером имовног стања дужника, већ је довољно да је истом на основу свих околности закључења правног посла који се побија било познато или могло бити познато да предузетим располагањем тужени ББ наноси штету другим повериоцима, а у конкретном случају тај услов је на основу свега реченог испуњен.

Следом наведеног без утицаја су на правилност закључка првостепеног суда у погледу испуњености посебних услова за побијање предметног теретног правног посла и наводи жалбе којима се указује да је првостепени суд погрешно утврдио битне чињенице, с обзиром да није извео доказ суочењем између тужених и да је погрешно применио члан 314 Закона о парничном поступку, јер је одбио доказне предлоге туженог ВВ за саслушање сведока.

Према стању у списима, тужени ВВ у одговору на тужбу није истицао постојање ниједног другог дуговања између тужених, осим дуга из 1998. године по основу зајма у износу од 50.000 ДМ, а на припремном рочишту одржаном дана 28.5.2019. године предложио је саслушање сведока чија имена није доставио, а на околност да се тужила и тужени ББ познају, да је ББ дао тужили уговор који се побија и да је извршена купопродаја по закљученом уговору између тужених (околности које нису битне). Тек током главне расправе тужени ВВ предложио је извођење доказа увидом у признанице о постојању дуга између тужених по основу зајма у износу од 305.000 евра, као и писане доказе – уговор од 15.5.1998. године и анекс истог од 20.1.2003. године, при чему није навео ниједан разлог на основу којег би се могло закључити да исте доказе није могао предложити и приложити на припремном рочишту, већ је противно законским условима прописаним чланом 314 Закона о парничном поступку само навео да је те доказе целисходно извести. Како су на описани начин докази на које се жалбом указује достављени противно члану 308 став 1 истог закона, исти нису могли бити узети у обзир приликом утврђивања чињеничне подлоге за доношење побијане одлуке, па је првостепени суд правилно применио одредбу члана 314 став 2 Закона о парничном поступку када наведене доказе није узео у обзир, будући да није овлашћен да се води критеријумом целисходности извођења доказа, већ искључиво разлозима прописаним наведеним чланом 314 став 1 истог закона. Осим тога, извођење доказа саслушањем сведока предложених у фази главне расправе поднеском туженог ВВ од 22.4.2021. године – на околност постојања дуга туженог ББ према туженом ВВ у износу од преко 300.000 евра без утицаја је на правилност изведених закључака првостепеног суда о битним чињеницама, када се има у виду да је у самом уговору о купопродаји од 22.10.2015. године који је предмет побијања, у члану 2 изричито наведено да се

купопродајна цена за непокретности у висини од 5.000.000,00 динара односи на дуг туженог ББ који је настао дана 30.6.1998. године у износу од 50.000 ДЕМ и да се предметни дуг продавца ББ према купцу ВВ гаси, односно да се истим намирује купопродајна цена.

Без утицаја је и жалбени навод туженог ВВ да је чињенично стање остало непотпуно утврђено пошто није изведен доказ суочењем између тужених, будући да искази тужених нису у супротности у погледу битних чињеница за оцену испуњености услова за побијање правних радњи дужника у смислу члана 280 – 283 Закона о облигационим односима.

Неосновано се жалбом туженог ВВ указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тврђом да тужени нема право својине на непокретности, јер се ради о неукњиженим непокретностима, па је потраживање тужиље неоствариво.

Закон о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС”, бр.106/15..9/20) чланом 209 изричито прописује посебне одредбе о извршном поступку на непокретностима које нису уписане у катастар непокретности, па тако и наведени закон, као и Закон о основама својинско-правних односа штите ванкњижно право својине што последично значи и да се тужбом може побијати дужникова правна радња која за предмет има промет ванкњижног власништва на непокретности.

Без утицаја је жалбено указивање туженог ВВ да је и он поверилац туженог ББ, када се има у виду да је закључењем предметног уговора о купопродаји тужени ББ према туженом ВВ измирио застарело потраживање и на тај начин испунио своју моралну обавезу, а са друге стране да је такав правни посао предузет на штету тужиље - повериоца чије потраживање није застарело и која је водила судски поступак ради намирења истог. Стога према оцени другостепеног суда, у сукобу интереса двојице поверилаца првенство треба дати оном чијем интересу право признаје потпунију заштиту, а то је у конкретном случају тужиља као поверилац незастарелог потраживања чије је постојање утврђено у судском поступку и дужник обавезан на испуњење правноснажном и извршном судском одлуком. Предметно располагање непокретном имовином намирењем цене кроз испуњење застареле, неутуживе обавезе могло би се чак изједначити са бесплатним располагањима, што не захтева да се за побијање тих радњи мора доказати да је трећем лицу – конкретно туженом ВВ било познато или могло бити познато да се истим наноси штета повериоцима туженог ББ.

На основу изложеног, сходно члану 390 у вези члана 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку, донета је одлука као у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом туженог ББ указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право из одредбе члана 283 став 2 Закона о облигационим односима код оцене истакнутог приговора недостатка пасивне легитимације на страни туженог ББ.

Према одредби члана 283 Закона о облигационим односима побијање се може вршити тужбом или приговором (став 1), а тужба за побијање подноси се против трећег

лица са којим је, или у чију је корист предузета правна радња која се побија, односно против његових универзалних правних следбеника (став 2).

Како из цитиране законске одредбе произлази да се тужба ради побијања дужникових правних радњи подноси против лица у односу на кога је извршено отуђење имовине, то значи да је у овом спору активно легитимисан дужников поверилац, док је тужени лице у чију је корист дужник располагао својом имовином, а не дужник. У конкретном случају то значи да тужени ББ није пасивно легитимисан у овом спору, већ је пасивно легитимисан само тужени ВВ као лице на које је пренета имовина правном радњом дужника - туженог ББ, а не и сам дужник који је ту правну радњу предузео.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд је применом члана 394 тачка 4 у вези са чланом 387 став 2 тачка 5 Закона о парничном поступку преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев према туженом ББ одлуком садржаном у другом ставу изреке ове пресуде.

Како је преиначена одлука о главној ствари у односу на туженог ББ, преиначена је и одлука о трошковима поступка у односу на истог, тако што је обавезана тужилаца да туженом ББ сходно одредбама члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку исплати издатке на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав једног образложеног поднеска у износу од 22.500,00 динара, за заступање на шест одржаних рочишта у износу од по 24.000,00 динара, за приступ на пет неодржаних рочишта у износу од по 12.000,00 динара као и судске таксе за одговор на тужбу 36.900,00 динара (вредност предмета спора 5.000.000,00 динара), што све укупно износи 263.400,00 динара одмерено по Адвокатској тарифи и Таксној тарифи важећим у време првостепеног пресуђења.

Жалбом туженог ВВ се основано указује на погрешну примену материјалног права приликом одлучивања о трошковима парничног поступка.

Тужилаца за вођење ове парнице, применом чланова 153, 154, 163 и 165 став 2 Закона о парничном поступку припада накнада на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав тужбе и два образложена поднеска (поднесци од 19.12.2018. године и 1.3.2019.године) у износу од по 22.500,00 динара, за заступање на шест одржаних рочишта (дана 28.5.2019.године, 12.11.2019.године, 2.9.2020.године, 3.3.2021.године, 1.10.2021.године и 28.3.2022.године) у износу од по 24.000,00 динара, за приступ на шест неодржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, што све укупно износи 288.000,00 динара одмерено по Адвокатској тарифи важећој у време првостепеног пресуђења, са законском затезном каматом у складу са чланом 277 и 342 Закона о облигационим односима од извршности до исплате. Тужилаца нема право на накнаду трошкова насталих поводом ангажовања пуномоћника адвоката са седиштем канцеларије ван седишта суда, с обзиром на то да је могла ангажовати пуномоћника чија је канцеларија у седишту суда, па наведени трошак настао поводом путних трошкова пуномоћника и одсуства из канцеларије није био потребан за вођење ове парнице у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку.

На основу наведеног, применом члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку,

донета је одлука као у трећем и четвртом ставу изреке.

Како тужила није успела у жалбеном поступку, а тужени ВВ у истом успео само у незнатном делу, док тужени ББ трошкове другостепеног поступка није определио то су у складу са 165 став 1 и 2 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку њихови захтеви за накнаду трошкова другостепеног поступка као неосновани одбијени, одлуком садржаном у петом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић